

Fotrona

Poezie na Petříně 2017

Jan Maxmilián Čiverný
Ondřej Linhart

ÚVODNÍ SLOVO

Čtení na Petříně by mohlo mít klidně tradici od roku 1912, kdy byla odhalena socha K. H. Máchy stojící na jeho svahu u cesty.

Každoročně 16.listopadu zde probíhá čtení opěvovaného Máje k oslavě jeho narození. Čtení, které se konalo již po patnácté na témže kopci je ne-daleko sochy Jana Nerudy a ještě blíže u fontány "U žabiček". Jako každoročně nás účast známých i neznámých autorů mile překvapila.

Začínali jsme totiž v roce 1999 ve dvou a ostatní rozeseti po celém kopci přednášeli na rozmanitých místech Petřína. To díky Klubu 8 v čele s Renatou Bulvovou. O podobu textů čtených 1. května na Petříně, již za startovní páskou 21. století, bychom se s Vámi rádi podělili, ať už je čtete kdekoli.

Ondřej & Číva

BEZ DRŽENÍ

*Co jsem to za člověka?
Koulím očima,
bojím se všeho, čeho se dá
a vím, že o mě nejde.
Kdo je to?
Jsem to zase já sám.
Na duši nemám držák.
Na mou duši.*

BRÁNÍK 16:38 NÁDRAŽÍ

*Myslíš, že zbytečná je báseň,
kterou tu pokládám jako koleje,
co uzvednouti nelze.
Třpyt na Vltavě,
příjezd a odjezd,
zpoždění a úžas
nad tím, co jsi čekal.
V uších mám hudbu a v oku skály.
Na obzoru zmeškaný vlak ve 14:36
a handicap, který se už nikdy neztratí.
Vyléčen, probuzen a zmámen
vracím se z psychiatrické léčebny.
Ámen
Co pomačkalo se,
to jsem zas vyžehlil
a naplnil neznámou látkou jen pro okolí.*

*Co chci, to mě nezajímá,
co nemám, to mě dojíímá,
co vím, to rád bych řek.
Co nevím - neztratím.
Co ztratím - zase jednou najdu.
Co vidím - za to se stydím
Jen někdy, když mám splín,
co vykoupím, to zaplatím,
co neprodám, to tobě dám,
co vymyslím, to vydražím.
Procházím nádražím.*

BUDAPEŠŤ

*Stáli jsme na zelenou,
už jsme v ní nedoufali,
už už krok!*

- krok zpátky!

*To odhodlání vstoupit na zebru,
zatímco Budapešť se válí na chodníku.*

DEZERT

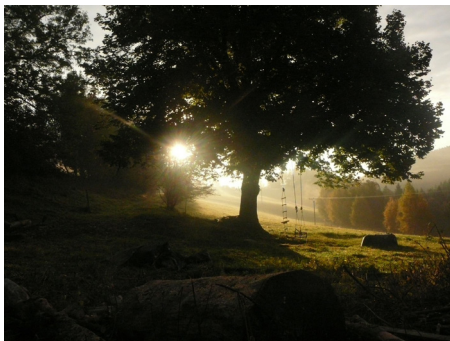
*Dezert mi dezertoval z talíře,
ve školní menze se k tvým nohám schoval.
Byl spoře oděn v papíře,
nezbedným loktem ze stolu emigroval.*

*Co sladké bylo, náhle zhořklo,
však na chvíli jen-bohudík
a to jen než mi došlo,
že podáváš mi kapesník.*

*Hned jsem jím otřel tvoji botu
pak punč pln punče kam k tobě dopadl
a zbytek z čela mého potu,
já dalším ročníkem tobě propadl.*

DO ŠKOLY

*Musíme cítit odpovědnost
i přesto, že hledáme pravdu.
Probouzet se každou noc
nedostatkem snů.
Křičet ze spaní,
po čem srdce prahne
a nenabízet kompromisy.
Odpouštět a nelitovat.
Shořet lze velice rychle.
Zahořet - to je nadlouho.
Máš prachy tak je ztrácej.
Nemáš je, tak si užívej víc.
Rozsvěcuj a oživuj skryté uličky
a nikdy nezapomeň,
že život nemá jen jednu polohu,
nebo se nedočkáš zmoudřelého rána.*

HROBY

*Strach z fobie a rez
Zákaz šroubu, aby se do toho montoval!
Hroby
Čekající hroby...
skleněné a plné vlákná,
hroby tančící s popíjejícím mládím v pohárcích,
křičící hroby na rozpustilém hřbitovním sněmu,
prskající a válející se po zemi,
obnažené hroby se třpytícím se sněhem ve vlasech.
Umírající hroby neznámých hrdinů. Hrob E. A. P.,
Právě narozené hroby křičící hrobovým tichem
Propadlé hroby v angreštových kozačkách,
čerstvě vykopané se zemí ještě na pupeční šňůře.
A tlející hroby zkroušené počasím,
hroby líné stále polehávající na kanapích spravedlnosti,
umělé hroby s falešnými plombami
neutuchající ve svém falešném zármutku
křepčící v bahenních koupelích a přízemních radovánkách,
zvracené svou nekonečností,
hroby čekající jak bus s bronchitidou na konečné,
hroby žijící až po smrti...
zapadlé stopy
hroby se zvířecími jmény
rozpadlé.. neukojené.. prázdné..
všem ukradené i vykradené,
tleskající při východu slunce
užaslé v utuchajícím rauši
Beze strachu
Zákaz šroubu, aby se do toho montoval!*

HYPNOTISER

*Licencovaný hypnotisér
nechává přistát myšlenku
do tvojí hlavy,
ale i do té vedlejší,
třeba snad za zdí.*

*Nic nepromarňujeme,
když jen dýcháme,
ale to přece víme,
proto dýcháme!
Ale občas vůbec nevíme, že dýcháme,
ale cítíme to.
Podtrženo sečteno
cítit a vědět.
(jo a občas se vykadit)*

KRYSTALY

*Zemřít v papíru - rapíru slov,
rozhodl jsem se dnes,
kdy láska opouští lásku
a nová hledá nic nového pod sluncem,
to stálé kulaté,
aby to vše bylo dokola.
Vznešený porcelán,
když spí a venku u dveří prší
blahobytem odkrytá,
zuby i pěstmi,
po vznešenosti.
Jsme jako krystaly
na okaech marnosti.*

Míč

*Dítěti stačí míč
svou hrou se podělí
písničku veselou
dozpívá v dospělí.
Dospěje k názoru,
že život není med,
už nestačí mu míč,
chce nakopati svět.*

MOŘE

*Když nadechneš se poprvé,
staneš se rackem
křičícím,
jako vlny.*

*Pak nadechneš se po druhé
a pochopíš
kolik je v moři slz.*

*A po třetí je nejlepší
ta báseň
si jako delfín zaplavat.*

NÁDOBÍ

*Nejspíš tu nespíš a přepadáváš
přes bory kuchyně někam do někam
a já chci, chci
asi tak umejt nádobí,
to tě nerozzlobí - kuchyň vyzdobí.
Nejhorší jsou velký hrnce,
nemají konce,
spálená láska,
prstoklad kávových lžiček.*

NARKOMAN

*Každý den abych ožil
od všedního hororu,
píchám si vždy jen do žil
svou denní dávku humoru.*

NEBUDEM

*Co počneme si se sebou,
když spolu nebudem?
To nevíme,
tak jako dnes,
že spolu nebudem.
Zkoumáme egolam: budem i nebudem.
Už brzy se však ztratíme
a skoro nebudem,
tak někdy, jak to chodí,
pak nikdy nebudem,
trochu to zabolí,
po chvílích zesládne,
stejně jak šlehačka
na kávě v cukrárně.
To spolu zas budem,
i když už nebudem.*

NARKOMAN

*Každý den abych ožil
od všedního hororu,
píchám si vždy jen do žil
svou denní dávku humoru.*

PATNÁCTÉHO

*Vyplat' mně Bože,
ať je nějaká sranda,
popíjet víno sám je nejsnadnější.
Je východ slunce,
svírá veranda,
vyplat' mně Bože,
co v bance děláš nejsvatější.*

*Stojím ve frontě u přepážky,
stojím ve frontě na konci světa.
Uchem poslouchám
jen světa nářky,
vyplat' mně Bože,
snad mám už léta.*

*Fronta se hnula
a černý šerif zívá,
vždyť bez čísel
já, bože byl bych nula,
tak už mě vyplat',
ať k tobě můžu jít.*

NARKOMAN

*Jak nespěchat
a přitom přijít včas,
jak neumřít
a přitom zlomit vaz?*

*Jak přestat pít
a přitom stále sát
Jak s tebou bdít
a přitom s tebou spát?*

*Jak přitom dřív
než zbyde jenom potom
se z předtím vymanit
a nepřetrhnout nit
života z líka motouz.*

*Tak to zní jako pitomost
a je to přitom přitom přitom
přítomnost.*

POZNÁM K. Y.

*Kolikrát se chce člověk narodit
ve smrkovym lese a narodí se v bukovym.
Porota má vždy těžkou úlohu.*

Leží

*Už celej tejden jsem koněm na startovní dráze,
zesílená hudba nepomáhá,
cvičím doma, dokud nepadnu.*

Pak ale vstanu.

*Sháním knihu Řezníčka,
nikde jí nemají,*

jen samé návody na kdeco

a pořouchlé úšklebky

ústící z lebky do lebky,

snad mě klepne pepka,

když v tom potkám námořníka

ve výtahové hudbě

jsme oba pyšní.

Zuje si boty z oloupané cibule,

nakrájí pelargónie,

dá mi pěstí mezi oči

rovnou do nosu a je po všem.

*Potká mě ve mně stě
Franta Nával:
Nevím proč líbáte mne
paní, vždyť vaše poprsí
je v mé dlani hned laní.*

*Chtěl popsát obličej
na nádraží
pln dalek a kolejí,
žere se d'as na másle
a koleje zmaštěné
jak čtoucí učitelky,
sedící psy,
svádící kdosi,
opřený o stůl,
mlčící zarytě,
pod dlaní od dědy vrátného
a čekatelé na lásku
nevědí, jestli mají pod vlak rovnou skočit,
nebo na něj naskočit,
milionové útržky,
prosím svou slzu do vašeho nástupiště smočít.*

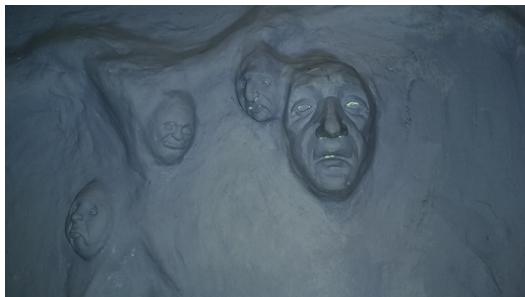
*-Plot na 3
-Před vánoci vždy vyhodit všechny unavené po-
nožky.
-Vždy, když viděl revizory, dělal, že telefonuje.
-Kožichy lásky*

PODZIM MMXVI

*Je krásně smutný podzim,
to skleslé přijmutí
prázdného nádraží,
Poslední vagon léta v dálce září
a mraky dojmů se seskupí
do listem zapadlého dojmutí.*

PROBUZEN KAŠLEM

*Ty prima holky spí už dávno doma.
Probudíš se na kraji města
a skrz něj se musíš prokousat
na druhý konec,
přes cesty, co nevedou,
vůbec nikam.
Před očima ti plují lidé,
co se drží a zároveň,
jakoby se nedrželi madel
a tak společně vytváříte lidstvo.
Když neodpočíváš,
tak se buď snažíš,
nebo na to kašleš.*

TEXT

*Bud' jsi tlustej, nebo hubenej,
ztracenej, upřímněj, nebo akorát.
Nejradši však někdo jiný.
Mít úplně jiný tělo,
mýt úplně jiný tělo,
tak jako psát zcela jinou báseň,
tak jako mýtit ve zcela jiném lese pastoušku.
Mít úplně jiný tělo,
ale vždy tělo,
košile, co šili jiní,
básně, co psali jiní,
barvou, co namíchal mi život maluju,
obrazy, co vidím,
kafe si zamíchám sám.
Projektor.
A prso s mlíčkem?
První automatický text
konec robotů r.u.m.
pornomlíčkové pero,
blázen v teplákách,
starší dceři jsem vysvětloval,
co je to odmocnina ... po telefonu,
soudce ... myslel.
Nepeč upečený koláče,
nesbírej starý kalendáře,
nebo dopadneš jako já.
Má malá láska,
venčím psa,
zatím co nemyslíš a sníš cokoli ti přijde pod ručičky.*

32 ZATÁČEK

*Malebná krajina zalitá sluncem
raní jinovatka neklouže.*

*Třicet dva zatáček kolem Karlštejna
jedu cestou z Loděnice.*

*Kraj vyzívající k harmonické sepiatosti
silnice s přírodou,
navrženou surrealistickým archytektem
nového věku.*

*Závodní dráha kopíruje cestu
a svým profilem svádí k harmonické jízdě
daleko za hranicí slušného chování.*

*Jsem pohlcen zvukem motoru,
i scénérií odehrávající se před čelním sklem.
Hotová symfonie nesourodých podnětů
tvořící dohromady překrásnou stupnici*

AYRTON SENNA

*Tenhle karneval
se vážně protáhne
spanilá jízda
nekončí polibkem helmy v zatáčce Tamburelo.
Při rychlosti
nad tři sta kilometrů
se už drolí i černý zlato.
Tunel vnímání je tak úzký
a brazilské tanečnice s pštrosímy péry
zvou k tanci
jenž umí jen San Marino.
Frajer s velkým srdcem
vystřelená kometa
oslní celý svět a promění se
v teplo a světlo.
Myšlenky jenž si rovnáš
před branou kde je tvůj cíl,
jsou to poslední
na co se můžeš spolehnout.
Když vše končí
polibkem helmy na okruhu Imola*

BALONEK JAKO BOMBA

*Zvědavý kluk v tramvaji
vyzvídá na svém unaveným tátovi
kam až
je slyšet zvuk
prasklého balónku,
který pevně svírá
ve své malé
ručičce.
„Nafouklý balónek je jako malá bomba
a když si jí přiloží k uchu úplně hluchý člověk,
tak vůbec nic neuslyší.“
PRÁSK!
Jen závan slabého větru na tváři
ho trochu vyvede z míry*

ZKLAMÁNÍ

*Ženy to jsou penisy
co trčej jenom z nás
chtěl jsem ženu tady letět
vidět kolem vás.*

*Na chvílku se asi mihla
já si zlomil vaz
další jízda obejde se
zřejmě už bez vás.*

DRUHEJ POLOČAS

*Pod údery motýlých křídel
nad hladinou nadechnout
možná jses měl.*

*Prožil jsi příběh
léta plynou
tobě tatím došel jen dech.*

*Nízký přelet
a prach z křídel
stopa kterou smaže jen čas.*

*Už je po všem
nadechni se
začal druhej poločas.*

KAPKA

*Temný déšť už padá shora
temný jako dnešní noc
kapky se houževnatě odrážejí
v plných kalužích se ztrácí.
Reflektory aut zdůrazňují jejich sílu
hrající na kapuci bundy,
do které se schováváš.
Uzavřena před deštěm
uzavřena před světem
který ti déšť připomíná.
Není kam uniknout
ten déšť je tak silný,
že zmáčí každou část tvého těla
a spojí tě s okolním světem.
Tak jak se já spojuji s ostatními kapkami,
když opouštím tvé mokré tělo.*

KRÁLOVSTVÍ NEBESKÉ

*V slunečních paprscích
hledá se pravda
zasetá semena
toužila vzklíčit.
Koloběh života
točí se do kola
a tak sví těla
necháme vznítit.
Těžko se vyskočí
stroje se rozjeli
a mezi pražci
cíhá již strach.
Máš to teď rozdaný
vláčí tě za sebou
a ty svým tělem
výříš jen prach.
V slunečních paprscích
podivný doby
chvilku jses vyhříval
hoříme dál.
Tak jako Fénix
povstaneš z popela
nikomu nevadí
že jsi se bál.
Nakonec zhlídneš
mihnout se v zrcadle
postavu s korunou
vždyť ty jsi král.*

KURVÍTKA

*Zase mi telefon podivně zablikal
došla mi baterka uprostřed oběda
takhle furt do kola kupuju aparát,
kterej se rozbije když dojde záruka.*

*Nepraskne mi display, přežijou to plasty
upgradovat už nejde software
,komu to pomůže, čí jsou to zisky
když si můsím zase koupit novýj.*

*V šuplíku mezitím hromadím sluchátka
který mi telefon pokaždý přežijou
vzpomínám na dobu když jsem si naopak
kupovalů tak troje k jednomu walkmanu.*

MOTÝL

*Křivka když
začíná
měnit se
v linii.
Kukla se
rozvine
do křídel
motýlích.
Napřed si
myslela,
že bude
larva.
Jak se však
mýlila
křídla
mává.*

PODZIMNÍ PROCHÁZKA

*Táta dcera jdou
šla by – je však malá
první společný výlet
stromy v barvách podzimu
jsou sami a koukaj na ragby
každý to prožívá
tak ňák po svém.
Táta vzrušeně pokřikuje
Sabinka zase spí.
Po zápase odcházejí
zdá se oba spokojení
dcera spánkem posilněna
otec sportem pobavený.*

PREVENCE

*Pokusit dál chápat svět
v kterým slunce rotuje
prvky umět na zpaměť
ptát se ho zda fetuje.*

*Prachy když se ztratěj hned
vnímat rychle rozdíl
naše děti můžou teď
rvát si svinstvo do žíly.*

*Dávat pozor na školáky
co do školy nechodí
dítě když si jednou hraje
tak už prostě nezlobí.*

LAMPA

*Uplakaný žlutý stromy
v aleji se hrdě tyčí
po mokré silnici se mihotají
světla projíždějících aut.
Je podvečer, ale krásně
podzimní vzduch je cítit listím.
Na křižovatce už stojím sám.
Je pozdě, tak prostě jdu!
Jsem přesycen, tak jenom píši!
Jsem šťasten!
Když v louži zahlédnu odraz
pouliční lampy.*

ÚSMĚV

*Na nápravě co tak duní
přes most táhnu sám
spousta lidí málo koní
přesto sedlo mám.*

*Tramvaj vozí smutný lidi
jednou tam a sem
zamračení vystupují
no to bude den.*

*Zkus se usmát na bližního
kterej stojí naproti
na nápravě jsou dvě kola
co uháněj po trati.*

*Úsměvem nic nepokazíš
vždyť jsme přeci dospělí
stačí když se v Praze mračeš
kilometry kolejí.*

VÁNOCE ZE VNITŘ TRAMVAJE

*Za dveřmi tramvaje
smutně stojí
holčička malá
snad je jí pět.
V ručičce promrzlí
drží jen medvídko
kterej pro ní
znamená svět.*

VÝCHOVA

*Porozumět zkus těm zvukům
hledat můžeš tajný klíč
první slovo bylo táto
leklá ryba je už pryč.*

*Rok a půl je dlouhá doba
nejvíc změn je právě teď
pravou nohu střídá levá
málem bych jí nedoběh.*

*Úsměv září všem jen mává
prázdné listy kniha má
píšu báseň jako táta
kéž ji dobře vychovám.*

NEZNÁMÁ

*Kam až jsi vyrostla neznámá holko,
kam jsi zmizela.
když jsem se díval?
Najednou se vynoříš,
když už je příliš pozdě
a oba jsme unaveni čekáním.
Nic se už nezmění
žijeme dál svoje životy
jen každý na jiný koleji.
Přesto tě vidím
všude jsou múzy
připravené k polibku.
Moštování jablek z ráje
může začít,
no tak pij
plnými doušky z poháru poznání
dnešní mejdan
zdá se
ještě nekončí.*

OBSAH

<i>ÚVODNÍ SLOVO</i>	<i>3</i>
<i>ÚVODNÍ SLOVO</i>	<i>3</i>
<i>ÚVODNÍ SLOVO</i>	<i>3</i>
<i>ÚVODNÍ SLOVO</i>	<i>3</i>
<i>ÚVODNÍ SLOVO</i>	<i>3</i>
<i>ÚVODNÍ SLOVO</i>	<i>3</i>
<i>ÚVODNÍ SLOVO</i>	<i>3</i>

*Použité foto v publikaci:
Jan Maxmilián Číverný, Ondřej Linhart*

www.poezienapetrine.cz

CAMELQUERQUE

SPOLEK NEFORMÁLNÍCH UMĚLCŮ

Věnováno všem , kteří se nám věnovali.